

4.5.2017.g.

Igor Petrić

Poezija

26. ožujka

Komadić planete
u tvojim očima,
daleke i prašnjave civilizacije
iz koje potječu tvoje prve sjene,
putuje zaboravljen,
nošen vjetrom, izgubljen
kroz jutra
natopljena znojem
prvih pokreta.
Putuje
stazama koje ne vidiš,
koje ne razumiješ,
jer odavno više nisu dio tvog mišljenja,
tvoje misaone premise
o značenju izgubljenih sadržaja,
davno sanjanih snova,

ljudskih sjećanja, maštanja.

Komadić planete,
poput svjetionika,
uronjen u ocean
nepotrebnih riječi,
odašilje imaginarne signale,
nošene nemirnim vjetrom,
kroz noćno nebo
presvučeno koloritom
nepostojećeg crnila
vlastitog vriska,
sjećanja,
ludila.

Komadić planete
u tvojim očima
zauvijek ostat će
zarobljen mislima,
osuđen na tvoje postojanje,
prenoseći nemirne titraje
nošene vjetrom
odavno preraslih iluzija,
novim naraštajima
humanoidnih strojeva
...

Akceleracija misli

Elementi prosudbe,
Dovoljni za osudu.
Odvajanje,
Od svijeta kojeg poznajemo.
Tako jednostavni,
A samo su, samo riječi
Koje njima ne znače ništa.
I sve gotovo je.
Život čini se,
Samo čini se, životom
Koji želimo imati.
Čemu sve ovo,
Pitamo se
Kad život čini,
Kad život čini se,
I oduvijek je,
Samo još jedan otkucaj srca
Kojekao vrata su
Iza kojih prostranstvo toliko veliko je.
I slobodno je govoriti, vikati:
Pustite nas,
Pustite živjeti!

blato

Malo vode,
malo pijeska,
blato
Malo sreće,
puno smijeha,
blato.
Malo sunca, vjetra, kiše,
blato.
Oko tebe
snijeg i iznutrice.
Bijelo i crveno blato od blata se razlikuje.
S blatom živiš,
u blato se pretvaraš,
rađaš i istovremeno umireš.
Trudiš se gledati, ali ne vidiš daleko.
Tvoje ruke nervozne,
blato prevrću, igraju se,
ruju, traže izgubljenu sliku duše tvoga imena
Trže dio, komadić sreće,
komadić nevinog neba.
Tvoje oči
od blata ne vide.
Ti se smiješ, plačeš,
zaudaraš,
u tišini hladne noći nestaješ.
Blato.
Spavaš u kutiji ispod mosta
koji ne spaja obale.
Blato...

Broj dva

Koliko ljudi,
koliko glava,
razbarušenih misli
i polupanih nosova.
Svi nešto govore.
Mrmljaju na glas.
Nitko nikog ne sluša.
Nerazumljivo stenju potrošene riječi
pod pritiskom značenja,
kao kurve odzvanjaju tupo dok plaze
podzemljem grada.
Svi nešto trebaju. Uvijek nešto trebaju,
očekuju neočekivano,
psuju i kad ne treba
i kad treba urlaju, psuju,
psuju i urlaju stalno na nečije majke,
nečije bogove i svece,
jedni na druge, prvog i drugog susjeda,
onako jako
malo urlaju pa malo psuju,
malo psuju i urlaju istovremeno,
konstantno pa sve jače i jače.
Dižu šake
i mašu prstima u znak prosvjeda, a već sutra će se lizat,
jedan drugog držati za testise,
pokvarena crvena jaja. Jedan ko' ni jedan
dva, tri i još mnogi trebali bi pasti, ali neće,
ne mogu i ne smiju. Broj dva je konstanta
i nijedan ga drugi neće nadmašiti.
Koliko ljudi

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

koliko glava je potrebno i koliko još treba pasti prije sutra.

A sutra kao sutra, ništa novo,

ništa staro neće donijeti.

Svijet ionako samo glumi da spava.

NEKOPIRATI

Čovjek bez lica

Ruke ispucale,
ispružene kroz oblake,
odavno više ne osjeća.
Oči velike,
širom otvorene,
tužne i same,
ne vide jasno jer su previsoko.
Modre usne,
hladne pod prstima,
odavno više nikome ne govore.
Nemaju što!
Sam,
udaljen od ostalih,
pomalo poseban,
dovoljno drugačiji, neprimjetan,
stoji danima nepomičan,
odsutan mislima izvan dosega znatiželjnih pogleda,
stoji i smireno upija posljednje kapi ledene kiše
prije odlaska.
Što događa se?
Gdje nestali su dodiri,
nježne riječi, pogledi,
svi ljudi koje je poznavao
ili susretao putovima kojima je kročio.
Gdje on je nestao?
Gdje skriva se?
Možda tu
pored tebe diše,
ali ga ne možeš,
ne želiš čuti.
Skriven u izmaglici boje neba

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

stoji jedan čovjek sam
i strpljivo,
možda baš tvoj dodir,
čeka.

NEKOPIRATI

Dan za danom

(čovjek izbezumljen svakodnevnim aktivnostima)

Hodam ...

nezaustavljivo,

trudim se nečujno.

Pomaže im pločnik obrastao mahovinom.

U daljini prometni znak za obvezno skretanje.

Danas ne želim skrenuti.

Sve prepreke nastojat ću srušiti.

kroz blato i vodu jednostavno proći.

Hodam ...

nezaustavljivo,

trudim se neprimjetno.

U daljini još jedna gomila nezadovoljnih radnika

koji odavno ništa ne rade.

Ne čujem ih, samo vidim.

Možda opet urlaju bijesno,

izvikuje jeftine parole

koje odavno nemaju smisla

i nikome ništa ne znače.

Hodam ...

polupraznim ulicama

koje poput crijeva izglednjele zvijeri

vijugaju lijevo, vijugaju desno.

Ništa se ne događa tamo gore među zvijezdama.

Nitko ne primjećuje sve te ljude razbacane

i ptice na golim granama umirućeg drveća.

Sutra, a možda već i danas popodne

negdje iz pola četiri

ponovno ću krenuti prema kući

iz koje sam ujutro izašao.

Hodam ...
nezaustavljivo,
trudim se nečujno,
trudim se neprimjetno
stopljen sa sivilom istrošenog asfalta
i tako godinama,
dan za danom
jednostavno
hodam ...

NEKOPIRATI

Drugačije od istine

Opet te slike prošlosti
na prašnjavim zidovima
u muzeju suvremene umjetnosti.
Apstrakcija apsurda.
Užas ljepote postojanja.
Čovjek i njegova djeca nabreklih obraza
u odjeći krivotvoritelja veselo marširaju
praznim gradskim ulicama.
Na parkiralištu dva automobila i
nervozni redari gradskog ureda za naplatu
neplaćenih potraživanja.
Ubojita igra potrage za vremenom,
koje izgubljeno spava u prtljažniku
ispod vrećice s kruhom i nekoliko peciva.
Izložba samo što nije počela.
Djeca nervozna.
Djeca gladna.
Iste slike na sivim zidovima.
Ista glazba i poruka umjetniku
skrivena u nerazumljivim riječima kritičara.
Potrošile se godine na traženje smisla
o smislu postojanja i neuhvatljivom vremenu
koje je oduvijek korak ispred
svih nas.

Emancipacija uma

Nitko ga već danima nije vidio,
ništa o njemu čuo.
Gdje se skriva i što mu je,
nitko ne zna i briga ih nije.
Kakav je ovo svijet.
Kakvi su to ljudi.
Nitko o nikome ne mari.
Nitko za nikoga ne pita.
Nitko nikome ništa o ničemu...
O ničemu ne želi znati.
Misliš li na njega?
Misliš li na mene?
Misliš li na njih, pitam nezainteresirano.
Ništa, stvarno ništa ne mislim pod tim.
Opusti se i jednostavno zaboravi.
Nikome ništa, idemo dalje.
Sve je ovo žalosno, jadno i bez veze.
Svi ti ljudi za ništa ne mare.
Sva ta djeca koja se više i ne igraju,
poput roditelja,
samo bulje u ekrane,
bulje u prazno i ništa do njih ne dopire.
Koga briga. Zato zahvaljujem Vam na svemu
u svoje i njegovo ime.
Zahvaljujem na mehaničkim psima
i nespretno uređenim trgovima
na kojima ljudi više ne trguju mislima.
Zahvaljujem na plastičnim ribama u rijekama
i nacrtanim pantomimičarima.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Na svim tim prikazima stvarnosti
i riječima ispisanim u poruci,
iako mailove ne otvaram danima.
Čovjek kakav sam bio
više nisam i ne želim biti.

NEKOPIRATI

Fluktuacija

Koliko se još
mora čekati
da bi se
ispunila
praznina,
bar malo.

...

Svijeća se topi,
kao i ti
noću, polako
i oni umiru sami,
zadovoljni i sretni
odsutnošću svega.

...

Možda se ipak ispuni?
Kad dođe vrijeme
koje uvijek
kasni.

...

Zbrajajući samoću
i ti misliš
da si odsutan,
izvan svega
u prostoru koji se
popunjava svima
koji su slični
biljkama.

...

Gledajući bez potrebe

Komadajući jučerašnje
susrete s nekim
ljudima uviđaš
potrebu pretvaranja
svojih kućnih ljubimaca
u kućne životinje-neprijatelje
jer neki su ljudi
sasvim obični neprijatelji
i zato neprekidno
kupuješ raznorazne
životinje-prijatelje
koji uglavnom to i ostaju
jer ne razumiju potrebu
tvog zadovoljstva.

I bit ćeš ...

Zar nisi bio dovoljno udaljen
od običnog života,
od postojanja
i mentaliteta 'normalnih' ljudi.
Zar nisi dovoljno obilježen,
izdvojen i lud
dok koračaš tako odviše lagano
da bi zamijetio
i suviše teško
da bi se suprotstavio
vlastitom nemaru.
Prolaziš kilometre svog života
u kojem i sreća i tuga
za tebe predstavljaju isto,
isto srastanje s vlastitom egzistencijom
i borbom u kojoj samo prividno gubiš.
Pogledaj se sada
u sjećanju na one zimske dane
u prosincu svoga života
kad bio si sam i izgubljen
u nametnutom ritmu
prividnog zadovoljstva odrastanja.
Živio si olako, suviše jednostavno i jeftino
kako bi primijetio njegov početak,
početak bijega iz adolescencije
pijanih dana željnih umiranja.
Kako dalje, kako?
Nebo je otvoreno svima.
Pridruži nam se prijatelju
u ovoj vječnoj 'Panovoj' igri traženja istine
uz jeftine reprodukcije prošlih vremena.
I bit ćeš svoj i ...

Identitet

Pokušaj preskočiti ogradu izgrađenu na rubu litice
ispod koje more bijesno progovara,
vrišti tvoje ime.

Pokušaj zaspati otvorenih očiju,
govoriti zašivenim usnama riječi koje si zaboravio,
riječi koje nitko ne razumije.

Pokušaj ne misliti o ovome što čitaš
dovoljno je otići,
uzeti neko drugo ime
i krenuti ispočetka.

NEKOPIRATI

'Kontrola uma I.'

Napad bijesa i panike
U skućenim prostorima
Ljudske izopačene stvarnosti
Uništava smisao intervencije
Sprečavajući nijemo prodiranje riječi
Podrške i empatije
Za napuštena i obezglavljena tijela,
Iz čijih ruku
Krvave oči tiho promatraju
Posljednje titraje
Izgubljenih snova
U kojima nebo doimlje se veće.

'Kontrola uma II.'

Napad bijesa i panike
Za sobom ostavlja pitanja
Na koja je nemoguće pravilno odgovoriti.
On sustavan je u jednostavnosti

Svog postojanja,

Pomoću kojeg slama i najjače,

Ostavljajući njihove ljuštore

Kao dokaz

Civilizacijske kalvarije

U kojoj pomoću primitivnih umova

Nadjačava razum

Nevinih sjećanja.

'Kontrola uma III.'

Napad bijesa i panike

Kroz vrijeme, kad oslabi,

Za sobom ostavlja poruku

Ispisanu fragmentima

Primitivnog tijeka misli

U kojoj nerazumljiva po teksturi

Razbacana ležat će slova,

Uokvirena tugom, bez nade i snova

Kako bi objasnila

Potrebu za novim počecima

I žrtvama bez reda i broja.

Krila crnog leptira

Hladni zidovi
Uronjeni u sivilo
Vizualnog kontrasta
Crnobijelih slika djetinjstva
Svjedoče o nemarnom životu
Raskalašenih umjetnika
Koji nečujno kroz noć
Prolaze uskim ulicama
Skrivajući svoja koščata tijela
Osakaćena požudom
i bludnim željama.
Njihove razbijene usnice
Crvene od krvi i jeftinog vina
Jedva se i pomiču dok gutaju
Maglu otrovnih plinova.
Ispod njihovih nogu
Crni leptiri raširili su svoja krila.
Nijemi u smrti svojih hladnih ljuštura
Promatraju ih začuđeno
I strpljivo čekaju.
Nešto im žele reći,
Trude se i maknuti, ali ne mogu.
Nemaju više ništa od života kojeg su im ukrali
I prodali jeftino.
Snagu su izgubili u posljednjoj bitci protiv čovjeka.
Iako mrtvi odletjeti žele,
Jer ne podnose da ih tako gaze.
Žele, ali ne mogu ništa osim
Strpljivo čekati povoljan vjetar
Koji će, s vlažne i od suza natopljene zemlje,
Podići njihova mala tijela sve do neba.

Mašta ili stvarnost

Ako misliš da nisam normalan,
možda si u pravu.
U zadnje vrijeme sve je nekako čudno.
Od disperzije vremena do ljudi,
od Zemlje do Merkura i nazad.
Čak su i životinje drugačije.
One što hodaju odjednom lete,
one što lete sad plivaju i bljuju vatru iz zatvorenih usta.
Živim li uopće ili su ovo opet ona čudna
i drugačija vremena,
u kojima svijet izgleda poput slike dvogodišnjeg djeteta,
a ljudi iz ogledala zauzimaju najbolja mjesta.
Kad malo bolje razmislim
tvoji argumenti stoje, a ja i dalje sjedim
i bez pravih riječi slušam kako govoriš
sebi o sebi i diviš se uloženom trudu i vremenu
iako znaš da savjete nitko ne plaća.
Granica između mašte i stvarnosti
kao da ne postoji,
kao da nikada i nije postojala,
jer ljudi poput tebe uglavnom nestanu
kad zatvorim oči i isključim sve uređaje.

Nebo

Udahni,
duboko udahni.
Opusti se.
Ne misli o ničemu.
Svijet oko tebe samo je slika
naslikana davno
i ništa se tu više ne može učiniti.
Samo udahni,
udahni dovoljno
i opusti se,
opusti upravo sada.
Ništa se promijeniti neće,
ne može.
Zaboravi na sve,
sve velike i male ljude,
sve misli,
sve.
Opusti se.
Ničega i nikoga nema više.
Svijet oko tebe nestaje,
nestaje polako,
gubi se u tmini.
Nestalo je sve.
Srce tvoje i dalje pulsira u ritmu.
Osjeti ga,
osjeti cijelim svojim tijelom.
Prepusti mu se
i samo budi,
budi nebo veliko,

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

budi sve,
čak i ono što nikada nisi mogao,
nisi znao da jesi ...
Udahni život,
duboko udahni
i opusti se večeras u tišini.

NEKOPIRATI

O ratu, o ljubavi i životu

Što vi znate o ratu?

Sjećate li se tih godina ili ste rođen prekasno.

Kažu, ako ne preživiš jedan
nemaš pravo govoriti o sudbini,
o patnji, strahu i svim onim malim stvarima
koje su održavale život na životu
i činile moguće od nemogućeg.

Možda i nisam u pravu, ali s njima slažem se.

Nemojte o onim vremenima,
o onoj nadnaravnoj sposobnosti preživljavanja
i onom nekom čudnom uzbuđenju na granici ludila,
kad za godine nitko ni ne pita.

Drugačije je to kad imaš nepunih osamnaest
u trenutku kad drugi ugase svjetla,
i podignu zastore prije početka predstave
koju na kraju ne želiš gledati,
koja ti se gadi, jer samo želiš živjeti iako ti je svejedno
odeš li, ostaneš ili nestaneš u dimu,
prašini.

Prošlost i budućnost za tebe ne postoji, samo predstava
u kojoj ipak pokušavaš izbjeći glavne uloge.

...

Što vi znate o ljubavi?

Sjećate li se uopće tih godina
ili ih uopće niste živjeli.

Kažu, ako ne preživiš više od jedne
nemaš pravo govoriti o sreći,
o ljepoti uzbuđenja, svim onim nerealnim strahovima,
ponosu i luđačkoj potrebi pripadanja,
što naravno ovisi i o godini proizvodnje
jer na pragu odraslosti osim toga, sve nevažno je,

nije bitno, tako dosadno prolazno, bez veze.

Nije bitno ako i odeš, nestaneš ili ostaneš

bitno je biti,

upravo u tom trenutku i tada.

...

Što vi znate o životu?

Živate li ga uopće ili vam drugi govore

kako se živi i što za vas dobro je, najbolje.

Ako je tako, ne brinite previše,

život će proći kako god okrenete.

NEKOPIRATI

Očekivanje

Dan kao i svaki drugi.
Na ulici dva-tri pijanca,
čuvari reda i neprepoznatljiva magličasta prikaza
kao da pleše iznad kanalizacijskog otvora.
Ništa se ne događa.
Svi ostali koji mogu već neko vrijeme spavaju.
Sutra je opet radni dan.
Šišmiši se igraju.
Noć ili dan. U čemu je razlika.
Možda u šišmišima koje će danju zamijeniti lastavice,
znate one pernate žderačice svilenkastih kukaca
i krvoždernih komaraca.
Možda je razlika u meni,
jer dan nije počeo kako sam zamislio.

Očekivanje II.

Dan, ipak drugačiji od onog jučer,
polako prolazi,
preplavljen pričama
vrlo sličnog sadržaja
o apsurdnu vlastitog doživljaja uspjeha
iza kojeg gorčina ostavlja težak okus na usnama
koje nijemo zovu upomoć.
Nikoga nema
i nitko ne čuje njihov šapat,
a objasniti bi htjele svoje postojanje
i kako ništa više učiniti ne mogu
drugačije od onoga što svi već znaju,

samo se
ne usude priznati,
ne usude izreći javno.

Očekivanje III.

Neobičan dan polako prolazi,
vuče se lijeno
i nikoga nema.
Nitko ne čuje riječi u pričama vrlo sličnog sadržaja,
pričama o apsurdnu užitka
ispunjenog nerealnim
očekivanjima.

Očekivanje IV.

Strah od nemoći prodire do kostiju,
uništava stanicu po stanicu mekog tkiva
ostavljajući iza sebe gomile leševa
po kojima će zadovoljno gacati svjetina
nekompetentnih kritičara
s kojima se ne pregovara,
jer dan u dan se pretvara.

Očekivanje V.

Već sutra ničeg se neću sjećati.
Ujutro ću ponovno zaspati,
rodit se, umrijeti
i navečer se nekoliko puta buditi.
Već sutra svijet će nestati kad sklopim oči
i zvijezde padnu s neba.

Ovako i onako

Nesvakidašnja potjera za čovjekom
čijeg se imena nitko više i ne sjeća
otvara mnogobrojna pitanja
na koja uglavnom nema odgovora.

Taj čovjek možda si i ti,
možda ja.

Možda samo još jedna izmišljena kreacija zabodena u blato,
jer kiše neumorno padaju
već danima.

Nevjerojatno, ali pita li se itko gdje će ga pronaći
svi ti silni državni službenici
zaposleni po podobnosti,
čija plaća pokriva sve troškove neumornog traganja.

Na kraju krajeva pita li se itko što će biti s njim
kad ga pronađu.

Što ako ...

ako im je zadatak samo tragati,
predano izmišljati dokaze
i nikada ga u stvarnosti ne pronaći,
baš nikada, jer potrebno je zadržati postojeće namještenje,
potrebno je samo ostati dosljedan
i dobrano se udebljati.

Zamisli tko bi ponovno smišljao ono,
ono nešto, što opravdat će smisao njihova postojanja.

Ovako i onako pitanja i sva mišljenja su suvišna,
jer sve to, čak i više od toga čini se besmisleno,
poput igre koja nema kraja,
nema pobjednika, gubitnika.

Sve je to toliko glupo, a opet nekako normalno,
prihvatljivo većini koja ne zna, ne želi znati
ili jednostavno ne smije

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

i zato će se igra potjere neumornog traganja
nastaviti još godinama.

NEKOPIRATI

'Tamna strana uma'

Probuđena mašta
Ubija vječnost
Kristalnoj kugli
Dajući signale
Naše neostvarene prošlosti
Ili budućnosti u kojoj
Ne postoji naša egzistencija,
U kojoj ni mi sami,
Kao mi sami,
Ne postojimo.
Što predstavlja
Plavičasta magla sjećanja
Nad sudbinom uginulih labudova?
„Beskrajno plavetnilo
U okrilju smrti
Naše bitnosti“.
I pogled i tuga
Postaju isto,
Silna magla
Što kotrlja se
Kroz noć bolničkih soba
Ne ostavljajući tragove
Svog postojanja,
Ne ostavljajući ništa
Do grubog zapisa u unutrašnjosti
Ljudskog mozga.
Bjelina, bjelina
Uginulih bića treba biti spašena,
Maštom zaostalog djeteta
Koji će je čuvati
I pretvarati u svoju igru

Neprihvaćenu,
Neshvaćenu
Njima, svima njima.
Samo tebi, meni i njemu
Otkrit će tajnu
Proturječja životne stvarnosti
I nasljednosti svih
Umiranja

NEKOPIRATI

Uspavanka

Noć se polako topi
U čaši jutarnje svjetlosti.
Stariš,
Uz ritam teških koraka,
Krvnih zrnaca
Opijenih etanolom
I ustajalim zrakom
Skučenih stratišta.
Stariš,
Zorom slaveći nova buđenja
Dok se mišići polako zagrijavaju
Na radnu temperaturu,
Praćeni nejasnim mrmljanjem
Prvih riječi dobrodošlice.
Stariš,
Nitko te ne razumije!
Uznemiruje ih tvoja smirenost,
Dok analiziraš njihovo postojanje.
Stariš,
Sjedeći bezbrižno
Zavaljen u naslonjaču
I ništa ti više nije bitno.
Stariš,
Spreman i odlučan za
Skorašnji odlazak
Nečujno poput sjenke
Što kroz vrijeme
Nježno gubi svoj
Tamni sjaj
Uz svjetlost

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Novih svitanja.

Stariš,

...

NE KOPIRATI

Zvijezda

Mrak svuda -
Oko mene tama,
Ništa ne vidim
...
Osjećam
Neku čudnu i odvratnu
Gorčinu u ustima
Koja leđi mi ruke
Krvave od suza.
I tako iz dana u dan,
Dan za danom,
Polako i nezainteresirano,
Vrijeme
Kao da gmiže
Zmijskim tragom,
Do usamljenih stratišta
Davno zaboravljenih ratova
Moje osobnosti.
...
Praznina
I ništa ...
Ništa ne čujem,
Praznina
I ništa ...
Ništa ne vidim
Osim ZVIJEZDE na zapadnom nebu
Kako treperi nevinom svjetlošću
Dok teški oblaci polako
Proždiru njezine sestre,
Njezine snove
I nade

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Za novo postojanje.

Praznina

...

Mrak svuda -

Oko mene tama,

Ništa ne vidim

...

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>

NEKOPRATI